

Riksdagen

Stenografiska uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2012/13:11

Stenografiska
uppteckningar
2012/13:11

Onsdagen den 21 november

1 § Europeiska rådet

Statsminister Fredrik Reinfeldt

Information och samråd inför möte i Europeiska rådet den 22–23 november 2012

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Jag förklarar EU-nämndens sammanträde öppnat. Vi börjar med att hälsa statsministern med medarbetare välkomna till EU-nämnden.

Vi befinner oss på föredragningslistans punkt 1, Europeiska rådet.

Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande och ledamöter av riksdagens EU-nämnd! Europeiska rådet möts på torsdag och fredag denna vecka för att tala om EU:s fleråriga budget. Det är ett möte som ordföranden Herman Van Rompuy redan har sagt riskerar att dra ut på tiden, kanske också in på helgen. Det handlar om en tekniskt mycket komplicerad materia samtidigt som budgeten är ett mycket viktigt politiskt redskap. Det handlar om att omvandla politiska prioriteringar till siffror för budgetperioden 2014–2020.

Det handlar också om mycket stora ekonomiska intressen för medlemsländerna. Enkelt uttryckt vill man från nettobidragsgivarnas sida, förutom att få rätt struktur på budgeten, försäkra sig om en så rättvis bördefördelning som möjligt, medan de länder som mottar stora EU-medel vill försäkra sig om att de får resurser till de områden som de anser viktigast.

Flerårsbudgeten innehåller också regler om den budgetära disciplinen samt utgör ett flerårigt ramverk som underlättar senare antaganden av årliga budgetar.

Herr ordförande! Från svensk sida har vi länge argumenterat för en modern budget som kan stödja de stora reformbehov som unionen uppvisar i tider av ekonomisk kris. Enligt kommissionens höstprognos kommer bnp under 2012 att krympa med 0,3 procent i hela EU och med 0,4 procent i euroområdet. Arbetslösheten förväntas under samma period ligga på 10,5 procent i hela EU och 11,3 procent i euroområdet.

Mot bakgrund av det stora behovet av att öka EU:s konkurrenskraft har vi från svensk sida påtalat vikten av att satsa på forskning och utveckling, innovation och andra tillväxtfrämjande åtgärder. Vi har också sagt att budgeten bör omprioriteras så att mer pengar kan ges till områden med ett europeiskt mervärde. Vi understryker betydelsen av att

komma bort från jordbruksstöd, som vi menar konserverar ineffektiva produktionsmönster eller minskar möjligheten för unga lantbrukare att starta egen verksamhet.

Från svensk sida har vi också uttalat stöd för att sammanhållningspolitiken bättre inriktas på de fattigare regionerna i unionen, medan stödet till rikare regioner fasas ut.

Vi har dessutom markerat att det i tider då många medlemsländer tvingas genomföra långtgående nedskärningar i de nationella budgetarna också vore angeläget att visa återhållsamhet på EU-nivå. Vi har i detta arbete samarbetat med ett antal likasinnade länder för att gemensamt få en starkare röst i detta förändringsarbete.

Herr ordförande! För en vecka sedan presenterades ett första utkast till slutsatser inför Europeiska rådets möte. Detta har föregåtts av förslag, först från kommissionen och sedan från det cypriotiska ordförandeskapet. Det är förslag som redan har varit föremål för förhandlingar i medlemsstatskretsen och behandling i EU-nämnden. I detta läge är det dock Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy som tar över rollen som förslagsställare.

De senaste förslagen som har lagts fram har inneburit gradvisa neddragningar från kommissionens förslag, som ju var mycket expansivt. I nuvarande förslag minskar de totala åtagandena för perioden 2014–2020 med 7 procent jämfört med kommissionens reviderade förslag, som ju kommer från juli i år, 2012.

De största neddragningarna görs inom sammanhållningspolitiken och jordbrukspolitiken, vilket är i linje med den ståndpunkt som bland annat Sverige har drivit i förhandlingarna. Samtidigt är nivån för de totala åtagandena fortfarande för hög. Från svensk sida kommer vi därför fortsatt att vara en röst mot kraftigt expanderande betalningar för att i stället förskjuta oss mot en budget som prioriterar tillväxt och sysselsättning i Europa.

En restriktiv åtagandenivå för nästa budgetperiod är särskilt viktig eftersom vi har åtaganden från föregående period som fortfarande väntar på att falla ut och att omsättas till betalningar.

Herr ordförande! I förslaget går fortsatt en alltför stor del av budgeten till jordbrukspolitiken. Det är ungefär 36 procent. Den största delen av jordbruksstödet går dessutom till så kallat direkt inkomststöd, ett stöd som inte främjar ett modernt och konkurrenskraftigt jordbruk. Tvärtom kapitaliseras detta stöd till stor del i landpriserna och subventionerar på så vis landägare snarare än jordbrukare. De ökade landpriserna leder också till svårigheter för nya aktörer att komma in och expandera på jordbruksmarknaden.

Positivt i förslaget är dock att man för första gången slår fast att inkomststödet per hektar ska reduceras över de kommande åren. Det är en fråga som Sverige har drivit i förhandlingarna.

Herr ordförande! EU:s sammanhållningspolitik har som målsättning att minska skillnaderna i utvecklingsnivå mellan de olika regionerna för att stärka den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen inom unionen. Sammanhållningspolitiken utgör cirka en tredjedel av den totala budgeten i nuvarande förslag. Det är det näst största politikområdet efter jordbrukspolitiken.

Från svensk sida är vi redo att bidra till att utjämna skillnaden mellan rikare och fattigare regioner i unionen och därmed förbättra sammanhållningen. Samtidigt finner vi ett antal brister i nuvarande förslag. Vi kommer till exempel att fortsätta argumentera för större fokus på mindre utvecklade regioner.

Vi har också uttryckt stor tveksamhet gällande den nya kategori som föreslås, de så kallade övergångsregionerna, som vi menar egentligen inte borde kvalificera för stöd.

Åtagandenivån för området för säkerhet och medborgarskap, där bland annat asyl- och migrationsfrågor samt konsumentskydd ingår, föreslås öka, om än från en låg nivå. Det gör också kategorin det globala Europa som omfattar EU:s utrikes- och säkerhetspolitik.

Från svensk sida stöder vi dessa ökningar förutsatt att motsvarande minskningar sker på andra utgiftsområden, detta då vi anser att båda områdena representerar ett klart europeiskt mervärde.

Slutligen vad gäller den sista kategorin, den som kallas administrativa utgifter, anser vi att utrymme finns för nedskärningar, i synnerhet då många medlemsstater har tvingats till neddragningar på detta område i sina respektive budgetar.

Herr ordförande! Budgeten innehåller ju inte bara en utgiftssida utan även en inkomstsida, som finansierar utgifterna och som i EU-sammanhang kallas för egna medel. Nuvarande system för egna medel består av traditionella egna medel, det vill säga tullar och vissa jordbruksavgifter. Därutöver finns en momskomponent samt en bni-andel. Bni-andelen utgör den absolut största delen och täcker resterande utgifter som inte täcks av de traditionella egna medlen eller momskomponenten.

Föreliggande förslag innebär förändringar i budgetens intäktssida genom att nya medel införs. Det föreslås till exempel att intäkter från en finansiell transaktionsskatt ska bli eget medel i EU:s budget för de medlemsländer som deltar i ett fördjupat samarbete. Man föreslår också att en momsbaserad inkomstkälla införs senast 2021 på grundval av kommissionens förslag.

Från svensk sida har vi motsatt oss nya egna medel och överföring av kompetens på skatteområdet till EU-nivå.

Frågan om rabatter kommer att bli en av de svåraste frågorna. Rabattsystemet kom till redan 1984 i Fontainebleau och syftar till att korrigera snedsitsar bland de medlemsländer som betalar mest. Från svensk sida är vi angelägna om att tillförsäkra oss en rabatt som ger oss en rimlig nivå på vår avgift till EU. Här gäller det att hitta en balans mellan de största nettobidragsgivarna, inklusive Sverige, som alla dessa länder kan acceptera.

Herr ordförande! Det står klart att förhandlingarna vid toppmötet kommer att bli långa och komplicerade. Kompromisser ska finnas mellan många motstridiga intressen. Medan länder som Sverige menar att budgeten bör inriktas på åtgärder som förbättrar unionens konkurrenskraft menar andra att nedskärningar på jordbrukspolitikens område är otänkbara. Några menar att det absolut viktigaste är att sammanhållningspolitiken värnas. Ytterligare andra länder kommer att försvara sina rabatter eller kräva nya. Min bedömning är att det inte kommer att vara möjligt att göra några stora förändringar av själva strukturen på budgeten vid detta toppmöte.

Därutöver kompliceras förhandlingarna av att olika medlemsländer räknar från olika nivåer beroende på om man lägger fonder, som den europeiska utvecklingsfonden, inom ramen för budgeten eller inte och av att vissa länder räknar i åtaganden och andra i betalningar. Dessutom blir beräkningarna olika beroende på om man räknar i löpande priser eller i fasta priser, bara för att nämna några komplicerande faktorer.

Från svensk sida kommer vi att fortsätta att argumentera för en bättre utgiftsstruktur. Vi kommer också att bevaka den svenska nettopositionen och att den motsvarar en rättvis bördefördelning bland annat genom att starkt argumentera för en substantiell svensk rabatt.

Jag vill dock förvarna nämnden om att det finns starka förväntningar på att den svenska avgiften ska öka, bland annat mot bakgrund av den goda ekonomiska utvecklingen i Sverige och då ju EU snart kommer att utvidgas med en 28:e medlem, nämligen Kroatien.

Herr ordförande! Jag är därmed redo att svara på nämndens frågor.

Anf. 3 MARIE GRANLUND (S):

Herr ordförande! Tack, statsministern, för redogörelsen inför Europeiska rådet!

Det är förhoppningsvis dags för slutförhandlingar om EU:s kommande långtidsbudget. Det finns många olika viljor som ska sammanlänkas, och det återstår ett verkligt digert arbete. Detta sker samtidigt som Europa fortsatt befinner sig i ett mycket svårt ekonomiskt läge, med låg tillväxt och hög arbetslöshet. Inte minst ungdomsarbetslösheten är chockerande hög, inte bara i övriga EU utan också i Sverige.

I ljuset av det blir vikten av en uppgörelse om EU:s långtidsbudget mycket viktig. Regeringen har vårt fulla stöd för att få förhandlingarna i hamn den här veckan, vilket det verkar finnas rimliga förutsättningar för.

En gemensam EU-budget är för oss socialdemokrater ett sätt att sätta fart mot framtiden. Vi vill ha en modern budget som investerar i forskning, innovation och infrastruktur, en budget som skapar jobb och framtidstro.

Samtidigt är det viktigt att komma ihåg att den viktigaste hävstången mot framtiden är de nationella budgetarna. Europa domineras av högerregeringar, vilket är ett stort bekymmer och motverkar satsningar på tillväxt. Med det sagt är det viktigt att EU:s gemensamma budget är en framtidsbudget som hjälper till att få fart på tillväxten i unionen och förverkligandet av den inre marknaden. För Sverige som en exportberoende nation är detta extremt viktigt.

Jag tänker upprepa de krav som vi har på de kommande förhandlingarna. Jag hade önskat att regeringen hade haft en lista på och ett underlag för hur man kommer att gå till väga om man inte når ända fram, vilka prioriteringar man har. Då detta saknas kommer jag att redogöra för de ingångsvärden som vi har framöver.

Vår utgångspunkt är en frysning av den totala budgeten. Det betyder att man måste styra om pengar inom budgeten från framför allt det ineffektiva och omoderna jordbruksstödet till forskning och investeringar. Det innebär i klartext att vi i första hand kräver besparingar inom jordbruket. Det är inte rimligt att vi skickar in pengar i ett ineffektivt system som speglar en svunnen tid. Man kan verkligen tala om en 50-talsbudget.

Åtagandena är också ett gigantiskt problem. Ordning och reda ska inte bara gälla i medlemsstaternas finanser utan också i EU-budgeten. Därför är det viktigt att EU inte tar sig vatten över huvudet med åtaganden som man sedan inte kan betala räkningarna för.

Sammanhållningspolitiken, som till stor del handlar om vår regionalpolitik, är en viktig del i budgeten. Vi socialdemokrater har tydligt markerat att alla regioner inom unionen, alltså också Sverige, ska ha möjlighet att söka stöd för sin utveckling. Här har jag uppfattat att vi har fört regeringen framför oss och att regeringen omfattar dessa synpunkter.

Gleshetskriteriet ska självklart vara kvar, och de interregionala kriterierna som bidragit till spännande satsningar såväl i Norrland som i Öresundsregionen måste också vara kvar. Det är totalt sett viktigt att återflödet till Sverige från EU inte minskar.

Krisen får inte heller utnyttjas till att förskjuta mer makt till EU. Förslaget om nya egna medel i form av exempelvis en utvecklad moms är inte acceptabelt. Det är dubbelt fel ur vår synvinkel.

För det första ska EU:s budget finansieras av medlemsstaternas medlemsavgift, inte genom att EU skaffar sig egna intäktskällor.

För det andra vill vi inte att Sverige lämnar ifrån sig makt över skattepolitiken. Det är en svensk kompetens. På samma sätt resonerar vi när det gäller skatt på finansiella transaktioner. Ett fördjupat samarbete på detta område får inte leda till att skattekompetens förflyttas till EU.

Så till cloun om den svenska rabatten. Sverige är nettobetalare och kommer så att vara också framöver, men Sveriges EU-avgift får inte öka. Statsministern sade i sitt anförande att den skulle behållas på en rimlig nivå. Jag skulle vilja att statsministern utvecklade vad en rimlig nivå handlar om.

Göran Persson lyckades efter osedvanligt skickliga förhandlingar skapa en speciell EU-rabatt för Sverige. Det kan inte vara så svårt att behålla den. Det svåra var att införa den. Vi kräver att rabatten behålls och att den kommer att stå i samma proportion som den gör i dag. Vi kommer självklart att bevaka detta framöver.

Anf. 4 GUSTAV BLIX (M):

Herr ordförande! Tack, statsministern, för den gedigna genomgången av ett väldigt bekymmersamt läge i en väldigt komplicerad och svår budgetprocess!

Det är klart att det finns starka önskemål i den här salen, i det här huset och i det här landet om att få en annan utgiftsstruktur, men vi kanske också borde driva på för att få en lite annan struktur på Europeiska unionens budget, en annan budgetstruktur.

Oavsett det är detta en viktig process eftersom den lägger ramen för de kommande sju åren och kan lägga grunden för tillväxtreformer, vilket är precis vad kontinenten behöver. Det finns en bred enighet i Sverige om vikten av mer satsningar på forskning, utveckling, innovation och infrastruktur samt om vikten av att betona det mervärde vi vill se. Jag gläder mig åt att höra statsministern upprepa detta. Det handlar om den viktiga principen att om vi ska göra saker gemensamt ska det finnas ett tydligt mervärde för oss som svenskar och oss som européer att göra det på just europeisk nivå.

Sedan ska vi också ha en solidaritet som gör att vi hjälper fattiga regioner i Europa att utvecklas och gå vidare. Den sammanhållningen är viktig. Vi ska dock se till att de insatser som görs inom ramen för EU:s politik även är tillväxtfrämjande och inte låser fast gamla strukturer.

Till sist är det viktigt att vi står emot slöseriet på hemmaplan och på EU-nivå. Varje gång vi slösar med skattepengar, vare sig det är i Europa eller i Sverige, är det en stor förlust inte bara för skattebetalarna utan för hela samhället. Därför är jag glad att höra statsministerns upplägg. Jag vill understryka vikten av att vi i det här huset har en bred samsyn om vad vi vill se i budgeten. Problemet är att vi inte är ensamma om att fatta det beslutet. Vi kan ha vilka önskelistor vi vill, men i grunden måste vi komma överens med de andra medlemsländerna samt i förlängningen även med Europaparlamentet.

Därför är min fråga till statsministern hur han bedömer läget i den likasinnade gruppen, alltså den grupp av länder vi har en viss del av samsyn med. De kanske inte alltid delar alla våra prioriteringar, men vi har en gemensam syn på vikten av budgetrestriktivitet, mervärde och att vi inte ska lägga på saker i EU som vi inte har råd med på hemmaplan. Det gäller också vikten av att inte flytta kompetens i form av egna medel eller skattebeslut till Bryssel.

Därför är jag nyfiken på att höra hur statsministern bedömer läget i förhandlingarna. Hur ser den likasinnade gruppen ut, och vad finns det för förhoppningar att hålla ihop den nu när det blir ganska tuffa förhandlingar?

Anf. 5 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Jag tycker att det är glädjande att de två partier – riksdagens största – som än så länge har kommit till tals i grunden är ganska överens om och har likartade ingångsvärden som man vill att Sveriges regering ska åka ned och föra dessa förhandlingar utifrån. Det är min förhoppning att man ska kunna få i hamn förhandlingen under denna helg även om det blir ett förlängt toppmöte.

Det är dock viktigt att understryka att Sverige med en mycket stram syn på hur budgeten ska se ut under kommande år befinner sig i en sorts ytterkant av 27 länder. Det finns alltså även bland de länder som räknar sig till vår krets, det vill säga nettobidragsgivare, sådana som redan nu anger att de är beredda att gå upp till högre nivåer än vad vi har angivit. Jag har då inte nämnt de 18 länder som inte ingår i kretsen av tyngre nettobidragsgivare. Flera av dem har mycket höga förväntningar på ökade resurser i olika delar av EU:s budgetverk. Det är viktigt att veta hur det ser ut.

Vi ska kanske också notera att andra som står bredvid nettobidragsmottagare är Europaparlamentet. Där kan vi notera att det inte alltid är så att här närvarande partier har representanter som har exakt samma linje. Kommissionens förslag från i juli, vilket är mycket expansivt och i realiteten skulle innebära över 10 miljarder i ökade årliga kostnader för Sverige, har Europaparlamentet uttryckt att man betraktar som ett golv utifrån vilket man egentligen borde förhandla sig uppåt.

Till det kommer att de olika institutionerna inom EU-systemet, däribland kommissionen, också är förespråkare av en expansiv inriktning. Det kommer alltså att sitta många expansiva röster runt bordet. Det är till

exempel så att bland det första jag kommer att få göra är att lyssna på Europaparlamentets talman Martin Schultz. Han kommer inte att förespråka restriktivitet av det slag som det ges uttryck för i denna nämnd. Låt oss alltså komma ihåg hur helgen kommer att se ut.

Låt mig nämna några av de saker som har påpekats. Jag delar uppfattningen att det är en nettoposition vi ska diskutera, alltså hur mycket vi betalar in och hur återflödena ser ut. Min första prioritet är att hålla nere de totala volymerna. Det är nämligen svårt att inte annars se att Sveriges nettobidrag kommer att stiga, apropå prioriteringar. Totalvolymen måste alltså ned i förhållande till de förslag som föreligger. Det gäller även i förhållande till Van Rompuys senaste förslag.

Det är till exempel viktigt att komma ihåg att man för att åstadkomma en lägre totalvolym rimligen måste vara beredd att skära ned de största utgiftssystemen, som jordbruksstödet – det verkar många tycka – och även sammanhållningspolitiken. Kom då bara ihåg att sammanhållningspolitiken bland annat innehåller de återflöden som Marie Granlund ansåg det var oerhört viktigt att de blir kvar helt orörda.

Det är den typen av positioner vi kommer att få höra mycket av, att volymerna ska ned men att allt som går till oss ska vara kvar exakt som förut. Jag vill bara peka på att många kommer att säga att det är en oförenlig position och fråga vad som är viktigast. Vår utgångspunkt bör då fortsatt vara att säga att volymerna måste ned. Sedan har vi också att ta hänsyn till och bevaka svenska återflöden, men ordningen är ett, två – inte likadant, om jag får uttrycka mig så. Det kommer nämligen i realiteten att försvara våra möjligheter att ens gå i närheten av sammanhållningspolitiken.

Det är därför jag i min inledning sade att vår position har varit att sammanhållningspolitiken i sin kärna bör riktas till de fattigaste. Det är en konstighet i EU:s budgetsystem att så mycket av sammanhållningspolitiken, som omnämns i termer av solidaritet, går till relativt rika länder. Det är ett av skälen till att det är så höga utgiftsnivåer. Detta sagt bara för att visa att det är ganska komplicerat.

Vi delar som sagt den uppfattning Marie Granlund har uttryckt, att vi inte ska tillföra skattekompetens för en hel del som önskar se betydande maktförskjutning. I Europaparlamentet och EU-kommissionen är det nästan huvudfrågan. Här vill man se en möjlighet till eget skatteuttag, och den fördjupning av den finansiella transaktionsskatten som ju elva länder har indikerat att de är beredda att gå vidare med är en sorts embryo till detta.

Sveriges regering har anmält att vi inte avser att vara med i den fördjupningen och att vi inte heller tycker att det är rätt och riktigt. Då har jag nämnt det, men det finns många röster för att det är särskilt viktigt att nu få egna resurser som inte behöver ta vägen via den typen av förhandlingar och förankringar i de nationella parlamenten.

När det gäller rabatten är det fem länder som har rabatt. Redan det är en dålig nyhet, för det innebär att 22 inte har det. De 22 länder som inte har rabatt tycker inte att rabatter är viktiga. Så kommer förhandlingarna att föras. Det är alltså bara fem länder som har rabatt. Det är bara ett av länderna – Storbritannien, och det går tillbaka till 1984 och Margaret Thatcher – som har ett starkt skydd för sin rabatt. För alla de övriga ra-

batterna finns inget starkare skydd än att de måste införhandlas i varje ny sjuårsbudget. Därför är man inte säker på någonting.

I det förslag som nu föreligger är det på förslag att ett av länderna, nämligen Österrike, ska få sin rabatt borttagen. Sveriges är nästan borttagen. Det gör att detta kommer att bli en lång förhandling. Vi bör också notera att Danmarks regering har angivit att det absolut viktigaste för dem är att tillföras som det sjätte landet med en rabatt.

Alla rabatter som införs finansieras av alla andra. Så fort en rabatt accepteras slås finansieringen av den rabatten ut på alla andra. Alla andra blir alltså förlorare. Det säger en del om vad de tycker om rabatter – bara så vi minns detta. De flesta länder anger nästan som huvudpunkt att bekämpa rabatter. Därför kommer detta att bli det som gör att vi sitter väldigt, väldigt länge.

Den svenska nettorabatten ligger på strax över 3 miljarder. Det är självklart att jag kommer att hävda att det är det vi fortsatt vill ha, men jag tycker att nämnden ska vara medveten om hur ingångsvärdena kring detta ser ut. Det spelar också oerhört stor roll för var vår slutliga nettoposition hamnar. Egentligen sedan vi trädde till 1994 har det erkänts att vi har behov av att korrigera vår nettoposition. Vi har alltså återkommande förhandlat och fått in det, men det är många som nu riktar in sig på att just försöka bli av med rabatterna.

Jag vill alltså understryka att jag i grunden uppfattar att vi har bred enighet om vad vi skulle vilja se för slutsatser. Jag ska naturligtvis lyssna in också vad andra partier vill framföra, men jag har nu försökt berätta lite om hur jag bedömer att andra kommer att framföra sina synpunkter. Det kommer att vara rätt kraftigt avvikande från vad Sverige står för.

Gustav Blix frågade mig om likasinnadekretsen. Vi har nio länder som står ut som nettobidragsgivare. Det är alltså ett rätt betydande tillskott – nio länder. Den kretsen har kunnat hålla ihop om att vi har att bevaka ett gemensamt intresse av att våra bidrag inte kraftigt höjs, men sedan är det nästan slut. Det visar sig nämligen att dessa länder också tycker väldigt olika.

Det framgår av Financial Times i dag, jag tycker därför att jag kan referera det, att den franske presidenten Hollande slår fast att det absolut viktigaste är att jordbruksstödet inte rörs. Det är alltså den franska försprioriteringen. Det är en av våra nettobidragsgivare, och stänger man ned möjligheten att göra något åt jordbruket är det, givet vad jag har sagt tidigare, mer komplicerat att se hur man i övrigt ska komma nedåt.

Vår ambition – Birgitta Ohlsson har säkert redogjort för den – har varit att försöka hålla ihop denna krets. Vi har till exempel inte, vilket ni säkert har följt i medierna, accepterat någon sorts idé att den som anses gå för långt åker ut ur överenskommelsen. Det har talats om att göra en överenskommelse utan några länder. Det tror jag inte alls på, utan vi ska naturligtvis försöka nå en överenskommelse och hålla ihop dessa nettobidragsgivare, även om det också mellan dem finns stora inbördes skillnader. Det kommer ni också att märka.

För att säga det uppenbara: Alla dessa nio har inte ens rabatter, utan även inom den kretsen blir vi oense om värdet av rabatter.

Herr ordförande! Tack för föredragningen, statsministern! Jag tror att statsministern gör en helt riktig bedömning. Det kommer att bli en jätte-hård förhandling. Den blir förmodligen mycket hårdare än förhandlingen om den förra långtidsbudgeten för sju år sedan.

Vi måste dock även titta på utgångsläget för Sverige. Det tror jag är sämre. Det förslag som kom från EU-rådets ordförande i förra veckan var rena dråpslaget mot Sverige, eller som EU-ministern sade: Det var en provocerande minskning av den svenska rabatten. Då kan man fråga sig hur förhandlingarna har gått. Ur ett EU-nämndsperspektiv har det väl varit lite vacklande och lite dålig information. Jag ber statsministern om ursäkt ifall jag nu säger något som är helt galet, men jag tycker inte att vi i nämnden är helt uppdaterade om förslaget.

Jag tror att den utgångspunkt Sverige haft är helt riktig. Det enda jag har saknat är den gröna aspekten. I den nya, moderna budgeten måste det också med åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna, energibesparingar och så vidare. Det finns inte med i den svenska målsättningen, vilket jag som miljöpartist hade tyckt varit bra.

Jag tror också att det är viktigt att kämpa för ett oförändrat värde på den svenska rabatten och en reellt oförändrad total budget. Det tror jag är bra utgångspunkter eftersom Europa och EU står inför stora utmaningar. Då måste man på något sätt modernisera budgeten. Min utgångspunkt är till stor del att man borde vända sig mot EU 2020-dokumentet därför att det är en ganska uppdaterad och lite mer modern syn på vilka utmaningar EU står inför.

Det som statsministern nu redogör för känns som att det är statsministrar och presidenter från tiden innan jag ens var född som ska åstadkomma en budget på EU-nivå. Det som de håller på med känns helt orealistiskt. Man måste ha en lite mer modern approach på detta. Detta förvånar mig.

Jag är bara lite avundsjuk på statsministern. Jag skulle också vilja vara där och förhandla. Men det blir nog en mycket tuff förhandling ur den aspekten.

Det som statsministern inte nämnde så mycket om är var Sveriges smärtgräns ligger, alltså hur långt man kan tänka sig att sträcka sig. Statsministern nämnde lite om att det kommer att bli svåra förhandlingar. Det är ett sätt att berätta för oss att detta kan gå åt helskotta och att vi nu ska vara beredda på att den svenska EU-avgiften kommer att höjas med ett antal miljarder. Hur långt kan man tänka sig att sträcka sig?

Ska man gå på den ursprungliga svenska målsättningen, som Miljöpartiet ställer sig bakom, med tillägget om klimat- och miljösatserna? Ska man inte ha någon förändring av den stöder vi den, men annars blir det en avvikande mening från oss om vi säger att den linjen gäller stenhårt, det vill säga: Blir det någon förändring utöver detta, är statsministern då beredd att lägga in veto eller stoppa förhandlingarna och säga att det inte blir någon överenskommelse denna gång utan att man får vänta en månad till nästa EU-toppmöte? Det är lite grann så England agerar. Deras parlament har klart och tydligt sagt att det inte ska vara någon ökning av EU-budgeten – helst ska det vara en minskning – annars blir det ingenting. Då kan vi göra likadant.

Jag vill att statsministern resonerar kring detta och hur man hanterar det.

Den lösning som har kommit om att man ska runda Englands nej genom att göra en speciallösning är inte heller acceptabel. Det måste vara en budget för alla 27 stater. Det är mycket viktigt.

Slutligen tycker jag att det som statsministern poängterar, att det inte får bli en sådan förändring av EU-budgeten att man ska anta den med kvalificerad majoritet, är viktigt. Det måste man också försöka stoppa. Det är mycket viktigt att EU-budgetens delar antas med enhällighet, även om det blir tuffa förhandlingar. Sverige måste säkert kompromissa om detta.

Herr ordförande! Miljöpartiets ståndpunkt är att så länge regeringen står för den ståndpunkt som man har gett uttryck för tidigare, med tillägg om klimat- och miljösatserna, håller vi med regeringen. Men om man på något sätt börjar rucka på den med en enda krona blir det avvikande mening från Miljöpartiet.

Anf. 7 ORDFÖRANDEN:

Det är lätt att dela Ulf Holms uppfattning att Sverige synes ha en knepigare förhandlingsposition nu än 2007. Det är nog inget tvivel om det.

Jag skulle ändå vilja ställa en fråga till statsministern. Vi har fått rätt detaljerad information när det gäller utgiftsposterna i budgeten. Men finns det någonting att säga om strukturen på återflödet? Är det i allt väsentligt liknande det som gäller för innevarande budgetperiod, eller har det skett förändringar med avseende på Sverige i dessa delar?

Statsministern sade att bedömningen är att det är små förändringar som är möjliga när det gäller profilen, och han refererade även till president Hollandes uttalande om den gemensamma jordbrukspolitiken i dag. Men om det är små förändringar som är möjliga, och givet de återverkningar det får bland annat på Sveriges nettobetalningar till EU, hur ska man uppfatta ambitionen när det gäller förändringar på profilen, givet de intressen vi har?

Anf. 8 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! När Ulf Holm efterfrågar specifika skrivningar om klimatansträngningar brukar det bli så att jag får hänvisa till 2020-dokumentet. Ulf Holm tycker att det mer tydligt ska stå i slutsatserna.

I detta fall finns det en referens i punkt 10 i slutsatserna som specifikt säger det, det vill säga att budgetsatsningarna ska stå i samklang med de angivna reduktionsmålen som är gemensamt antagna, vilket är en av utgångspunkterna för hur budgeten ska utformas.

Det är nu 27 länder, och ett 28:e är på väg in eftersom vi förutsätter att Kroatien kommer in nästa år, och budgeten ska täcka en period då vi har 28 medlemsländer.

Vi ska som sagt inte glömma att vi också har institutionerna på plats. Vi lyssnar till Europaparlamentet, vi har kommissionen och vi har Van Rompuy som så att säga står för rådet. Det är institutioner med profil och tyckande. Det är alltså över 30 aktörer.

Precis som Ulf Holm påpekar kräver detta enhällighet. Det är i grunden bra. Det är ett sätt att säkra att vi i sista hand kan få ett inflytande även inför något som är mycket ofördelaktigt.

Min slutsats är: Om man kommer till ett bord där det i princip är över 30 aktörer som mer eller mindre har rätten att kunna använda ett veto, då bör man vara mycket försiktig med att uttrycka sig så, framför allt om man är en av få. Om vi är ett av fem länder som har rabatt och 22 inte har det, och om vi är ett av nio länder som är tunga nettobidragsgivare och 18 inte är det, då bör vi vara mycket aktsamma med att uttrycka oss i termer av att nu gäller följande. Det är nämligen så alla andra också säger.

Jag har alltså varit mycket mån om att inte använda V-ordet – det har ingenting med Vänsterpartiet att göra nu, utan det var mer det andra – av det enkla skälet att attityden bör vara att man ska försöka komma överens. Sedan ska man vara tydlig i den profil som nu har angivits av flera. Jag vill med detta förklara varför jag inte har börjat tala i termer av smärtgränser.

Låt oss också vara tydliga med en annan sak. Varje angiven smärtgräns inför EU-nämnden är morgondagens golv när jag kommer ned till Bryssel. Det sägs: Vi har hört att du redan har ... Låt oss börja från det.

Det första jag ska göra i morgon när jag har kommit ned till Bryssel är att jag ska in i en så kallad tête-à-tête med kommissions- och rådsledning där jag ska ange den svenska positionen. Då kommer jag att ange den som mycket strikt och inte säga: Det här är smärtgränsen. Smärtgränser är nämligen sådant man tar fram efter så där 36 timmars förhandling. Då gäller fortsatt våra utgångspunkter, men då börjar det komma till den faktiska realiteten i politiken, att vi till slut måste komma överens. Detta sagt bara för att ge en beskrivning.

Jag ska säga följande, som också är början på ett svar till Allan Widman: Kom ihåg att i innevarande års budget som föreligger och som riksdagen har antagit anges vårt bidrag till EU, alltså vår medlemsavgift, till drygt 32 miljarder. Låt mig berätta hur komplicerat detta är. Trots att det gäller innevarande år är den ännu inte slutförhandlad, det vill säga att vi fortsatt har diskussioner om huruvida den ska vara större än 32,3 miljarder, som jag tror är angivet. Vi kan räkna med att den går upp mot 33 miljarder och kanske till och med däröver.

Det hänger ihop med det komplicerade att man inte bara kan diskutera åtaganden, som nämnden känner till, utan man måste också se till betalningar, och det är betalningar som styr vad vår medlemsavgift blir. Betalningar kan alltså komma på sådant som var åtagande 2008 men som inte är genomfört. Det är när betalningen faller ut – den faller ut tyngre mot nettobidragsgivarna – som vår medlemsavgift styrs av det. Alltså rör vi oss i häradet av 33 miljarder.

Det är klart att min uppfattning kommer att vara att vi tycker att det är en nivå som vi kan försvara men att vi inte vill se några stora ökningar. Det kommer jag att ange mycket tydligt. Mycket kring den nettopositionen beror på rabatten. Det är sättet att återspegla att nettobidragsgivarna redan ger mycket. Därför har man utformat dessa rabatter.

Jag ska svara på Allan Widmans fråga som är mycket bra. Den illustrerar hur komplicerat detta är. När kommissionen lade fram sitt förslag låg vi över 1 061 miljarder exklusive bistånd. Man måste hela tiden fråga

sig vad som ingår och vad som inte ingår. Från detta tror jag att vi redan via ett cypriotiskt förslag och via Van Rompuys förslag har rört oss ned med omkring 75 miljarder. Men det första förslaget uppfattar vi som fullkomligt orimligt och på nivåer, som jag nämnde, som kommer att leda till en ökning av den svenska medlemsavgiften med 10 miljarder. Men det mesta som folk vill ha fanns med då, det vill säga att alla goda saker som människor ville se fanns i det förslaget. Nu jämför alla med den utgångspunkten. För varje krympning försvinner saker, annars kan det inte krympa. Det är precis det som kommer att ske.

Hur ser det då ut med de svenska återflödena? Det ser ganska bra ut, men det bygger på att vi fortsatt ligger på väldigt höga totalnivåer. Det var därför jag nämnde detta med vad som är viktigast.

Några svar har vi än så länge. Landsbygdsutvecklingsstödet är egentligen inte tydligt angivet. Däremot ser det gleshetskriterium som vi jobbat med fortsatt ganska bra ut. Där har vi inte så stor anledning att vara kritiska. Det finns ett särstöd som vi fick igenom i våra medlemskapsförhandlingar. Det handlar mycket om Sverige och Finland. Det finns till viss del kvar. Det är inte det som kritiken just nu gäller. Frågan är, vilket jag flera gånger varit tydlig med i nämnden: Vad händer när vi vill trycka ned detta ytterligare? Var ska det tas? Ur det kommer en ny fråga av samma karaktär som Allan Widmans fråga. Var är vi då med återflödena?

I det som är Van Rompuys förslag ser just nu återflödena rätt bra ut för svensk del. Men det är fortsatt en nettopositionsförsämring som är betydande. Det beror också på att vår rabatt är nära nog borttagen. Det är det läge vi har när jag åker ned till Bryssel i morgon.

Anf. 9 PER ÅSLING (C):

Jag tackar statsministern för informationen. Jag ska fatta mig kort eftersom det redan har varit många inlägg.

Statsministern talade om en nettopositionering. Det tycker jag låter rimligt. Jag kommer då lite grann in på samma frågeställning som Allan Widman tog upp när det gäller återflödet. Hur driver vi dessa frågor nu, och på vilket sätt kan vi räkna med att få hjälp av andra länder? Glesbygdskriteriet och glesbygdsbonusen gäller bara några, som statsministern sade. Hur positionerar vi där? När det gäller landsbygdsstödet har vi inte hört så mycket. När kommer vi att kunna få information om inriktningen på det? Det har stor betydelse på återflödet.

Jag har en sista fråga. På vilket sätt avser statsministern att förankra processen och proceduren och det som då sker i form av att statsministern måste inta olika positioner under helgen?

Anf. 10 JOHNNY SKALIN (SD):

Herr ordförande! Statsministern nämnde tidigare att det finns stora förväntningar på en ökad svensk avgift. Han nämnde också senare att för att vi ska kunna betala lite mindre pengar till EU måste volymerna ned. Här måste vi lyfta upp den diskussionen.

Tittar man på hur Sverige reagerar i det avseendet lyfter man fram en rad olika exempel på satsningar som man vill göra. Det handlar om till exempel Connecting Europe Facility, där regeringen har varit drivande för att ta fram en Digital Agenda for Europe. Man har stöttat rådsslutsat-

ser om infrastruktursatsningar inom energi. Det är ett område som omfattar totalt 50 miljarder euro. Det är inga småpengar det handlar om.

Det handlar också om Horisont 2020, där regeringen ställer sig bakom utvidgningen av programmet till att också omfatta kandidatländer, potentiella kandidatländer och tredjeländer som sluter forskningsavtal med EU.

Vidare handlar det om anslutningen av Kroatien som kostar mycket pengar eftersom Kroatien är ett väldigt fattigt land. Det var därför vi för några veckor sedan invände mot Kroatiens anslutning.

Dessutom finns en rad rådsslutsatser som antas. Man släpper, enligt min uppfattning, i regel igenom det mesta. Man förespråkar en användning av strukturfonder till både det ena och det andra.

Här är det bara vi från Sverigedemokraternas sida som konsekvent anmäler avvikande mening. Det är vi som bromsar upp den kostnadsökning som regeringen och övriga partier här generellt står för. Man kan säga att vi är de enda som har trovärdighet när det gäller att bromsa den ekonomiska utvecklingen vad beträffar EU-budgeten.

Om man hela tiden säger ja till allt som ska göras och alla mål som sätts upp är det klart att det kostar pengar. Jag har för mig att en finansminister vid ett möte rådde de andra finansministrarna att se till att deras ministerkolleger i respektive stat skulle uppmana sina vänner att inte gå med på hur mycket som helst eftersom det hela tiden driver på kostnadsutvecklingen i Europa. Då får vi en situation där man måste förstärka EU-budgeten för att det saknas pengar. Man har helt enkelt bifallit alltför många förslag som är kostnadsdrivande.

Vi anser att Sverige återigen riskerar att sitta med den sämsta given. Vi är i dag sjunde största nettobidragsgivarland. Vi betalar alltså avsevärt mer än vad vi får tillbaka. Det är bara sex länder som har en värre situation än vi. Talande för att Sverige är en dålig förhandlare är att Tysklands och Nederländernas rabatter har ökat i förhållande till ursprungsförslaget och att Englands förslag, som tidigare nämnts, ligger kvar på dess tidigare nivå.

Jag menar att regeringen borde vara medveten om att hoten om att förlänga nuvarande budget är tomma hot. Alla program som kostar pengar går snart ut, och det är det som vi nu måste anta en budget för eftersom vi har kostnadsdrivande förslag. Majoriteten kan inte med lätthet förlängas på årlig basis. Det är en väsentlig del av diskussionen där man hotar med att om budgetförslaget inte går igenom måste man ha en ekonomisk budget för varje år framöver. Det har man gjort tidigare inom Europa. Jämför man med 1979, 1984, 1985 och 1987 hade Sverige, enligt min bedömning, fått en nettovinst på avgiften till Europa.

Jag tycker inte att Sverige ska vara rädd för en utveckling där vi inte kan anta en budget beroende på att andra länder ställer sig på tvären.

Det som i första hand är av intresse är att se till att de pengar vi pumpar in i EU kommer tillbaka till Sverige i någon mening. Det är naturligtvis av stor vikt att regeringen trycker på för att behålla vår rabatt.

Miljöpartiet ställde frågan tidigare. Jag lyssnade på svaret. Statsministern svarade att han är försiktig med ett veto. Jag undrar varför man ska vara försiktig med ett veto. Antingen står man upp för sin sak eller också gör man det inte. Från vår sida står vi upp för ett veto här och nu. Vi kräver att regeringen ska lägga in sitt veto om vi inte når fram i våra

2012/13:11
21 november

förhandlingar på kommande möte. Jag hoppas att vi kan gå ett varv till runt bordet och höra om det finns stöd för vår uppfattning i den frågan.

Jag noterar att vi inte fick något svar på Miljöpartiets tidigare fråga om regeringen kommer att stå kvar vid total enighet när det gäller budgetfrågor eller om vi ska gå över till kvalificerad majoritet i framtiden. Jag vill väldigt gärna ha svar också på den frågan.

Anf. 11 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Vi anser att de besluten ska fattas med enhällighet.

Återflöden är i svenskt fall kopplade till att Sverige är ett glest befolkat land. Här finns ett gleshetskriterium som Sverige är berättigat till eftersom vi bor glest. Det finns en särskild gleshetsbonus, och man måste titta på återflödena som går via den. För att komplicera det hela är fyra länder berättigade till gleshetskriteriet. Förutom Sverige är det Finland, Grekland och Spanien. Det är därför jag säger att man ibland får stöd från oväntat håll. Här kan man utgå från att de fyra som är berättigade till gleshetskriteriet kommer att tycka att det är viktigt medan de övriga 23 tycker att det är mindre viktigt.

När det gäller gleshetsbonusen byter vi sällskap. Vi har sällskap av Spanien och Finland men också av Portugal och Frankrike. Det är samma sak där: De länder som får gleshetsbonus tycker att det är viktigt, de andra tycker inte det.

Som jag sade är nettoflödena ganska bra i de förslag som nu finns men på för höga nivåer, tycker vi. Frågan är vad som händer om vi trycker ned det ytterligare. Var hämtas det? Den som tycker att man ska gå ned bör rimligen också peka ut besparingar som kan möjliggöra neddragningen, och då pekar man på sådant som inte drabbar en själv. Alltså kommer många att säga att man kan ta bort det, eftersom de inte får något sådant stöd.

Kommissionen har inte presenterat utfall på landsbygdsutvecklingsstödet, men man har i realiteten föreslagit en neddragning. Utfallsmässigt handlar det om 12 procents minskning på den, som vi tycker, alltför vidlyftiga budget som man har presenterat. När det gäller utfallet för Sverige förfogar jag just nu inte över kunskapen om vad det innebär. Vi ska ställa den typen av frågor.

Jag vill inskräpa vad jag sade tidigare: Min första prioritering är att totalvolymerna ska ned. Min andra prioritering i detta är att först därefter se vad jag kan göra när det gäller återflöde. Det är så nettopositionen uppstår. Vi kommer naturligtvis, som jag nämnde, att ha en del som understöder vår uppfattning när det gäller detta med gleshet.

Det kompliceras, som sagt, av att utgångspunkten för den sociala sammanhållningspolitiken i grunden är att solidaritetstanken innebär att fattigare delar av Europa ska få stöd att lyftas. Att man bor glest är ingen uppenbar grund för att man därmed måste vara fattig. Det kommer förmodligen att komplicera diskussionerna när det till slut blir så att fattigare regioner i Europa kommer att försvara sammanhållningspolitikens högre nivåer.

Min uppfattning är att om man ska åstadkomma den modernisering av budgeten som flera har frågat om är det i huvudsak på jordbruksstödet och sammanhållningspolitiken, som är de helt överskuggande utgiftsposterna, som neddragningarna måste ske. Om man inte är beredd att totalt

sett betala mer och vill ha en modernare budget måste de minska och det måste skjutas mot sådant som vi tycker är mer förenligt med våra tillväxtutgångspunkter.

Kommissionen har ju i sitt, som vi tycker, alltför vidlyftiga ursprungsförslag en mycket kraftig utbyggnad av sådant som ligger mer i riktning mot att understödja gamla 2020 till exempel. Det är infrastruktursatsningar, forskningssatsningar och innovationsinsatser. Mycket får plats när volymen är tillräckligt stor. Jag tror att jag därmed har försökt svara på vad vi just nu vet om återflödesdiskussionerna.

Vem som har skött sina förhandlingar och inte tycker jag att vi kan utvärdera efter helgen. Vi får se hur det går. Jag har nämnt att vi möjligen kan komma överens den här gången, annars kommer det att skjutas över på det nya året. Decembertoppmötet måste förmodligen i hög grad koncentreras på banktillsynsfrågorna som återkommer. Om det inte går den här gången förutsätter vi alltså inte att det tas i december, utan då går vi in på det nya året.

Det behöver inte innebära några allvarliga förskjutningar. Om det därefter blir ytterligare förskjutningar då närmar vi oss det som Johnny Skalin talar om, nämligen att man får gå på gamla budgetar eftersom man inte har enats om någon ny. Jag har ingen anledning att spekulera om det. Nu åker jag till ett möte där jag tillsammans med andra försöker nå enighet. Vi får se om det är möjligt. I efterhand ska vi naturligtvis reflektera över vad utfallet blev för Sverige.

Jag vill ånyo varna för attityden att vi redan nu – innan vi ens är i en slutförhandling – vet att vi ska använda veto. Det är precis så man inte kan hantera det här samarbetet. Tänk om ett land, och jag kunde nämna flera, som i kommissionens förslag på 1 060 miljarder fick betydande nya stöd i sammanhållningspolitiken säger: Vi ska ha exakt det och inget mindre, annars blir det veto. Då "veterar" de i realiteten mot en position som bygger på att nettobidragsgivarna ger jättemycket mer.

Vi ska inte göra det som vi inte kommer att acceptera att andra gör; då kan inte samarbetet fungera. Därför tycker jag att attityden bör vara att alla ska vara med. Det ska alltså inte vara en uppgörelse där någon åker ut, utan alla ska vara med i överenskommelsen. Vi ska förhoppningsvis nå fram utan veto. Jag ska försvara de svenska utgångspunkterna, men alla andra premiärministrar kommer med precis samma instruktioner. Därför kommer det att ta lång tid, och det kommer att bli rejält svårt.

Anf. 12 LARS OHLY (V):

Herr ordförande! Vi i EU-nämnden är något av baksätessförare i det här läget. Jag har viss förståelse för att regeringens förhandlingsstrategi ändras allteftersom spelplanen skrivs om. Vi är inte med då. Vad vi kan göra är att ge tydliga signaler. Det kanske är mer rätt att vi talar om smärtgränser. I den svenska riksdagen finns det stöd för stora delar av regeringens förhandlingsupplägg, och det har det gjorts under lång tid. Det stödet har jag varit noga med att hävda av det skälet att regeringen ska känna att man har en mycket stark förhandlingsposition när det gäller den svenska riksdagen, till skillnad från en del andra regeringar. Så länge man håller fast vid sin position och så länge man är någorlunda framgångsrik i de förhandlingar man driver enligt den positionen finns det stöd för utgångspunkterna i den svenska positionen.

2012/13:11
21 november

Jag säger naturligtvis inte i förväg att jag kommer att godkänna eller avfärda en kompromiss; det beror på helheten. Men låt mig lite tydligare tala om var Vänsterpartiets smärtgräns går.

Vi har i huvudsak varit överens med regeringen, utom på en punkt och det gäller det globala Europa. När det gäller ökningen av anslagen till försvars- och säkerhetspolitiken har vi haft en avvikande mening i finansutskottet. Jag vidhåller den. Jag tycker att det skulle vara en utmärkt kompromiss från Sveriges sida att säga att vi är beredda att avstå från den ökningen, och att regeringen alltså ansluter sig till Vänsterpartiets uppfattning. Det skulle göra att trovärdigheten i den svenska positionen, att få ned totalvolymen, ökade.

I övriga positioner har vi varit tydliga med att det är viktigt med en helst total minskning av omfattningen av EU-budgeten, men att vi också kan tänka oss en frysning av EU-budgeten totalt sett. Det ser ganska mörkt ut för möjligheten att frysa EU-budgeten efter vad jag hör.

Det är en fråga om prioritet. Där vill jag ge ett väldigt starkt stöd till den prioritet som statsministern nu angav. Den första prioriteten måste vara att få ned totalutgifterna. Det svenska återflödet kan inte betala för en ökad EU-budget. Vi får inte låta oss köpas genom ökade svenska återflöden eller genom att Sverige får något mer förmånliga villkor. Prioritet nummer ett är att EU-budgeten inte ska öka. Den positionen menar jag är väldigt viktig att ha. I förlängningen innebär den sannolikt att den svenska avgiften inte behöver höjas lika mycket och att vi därför kan räkna med att Sverige kommer något bättre ur ett sådant slutresultat.

När det gäller jordbrukspolitiken behöver jag inte upprepa det som statsministern sade. Den är omodern. Den går till fel saker. Den subventionerar ett jordbruk som på världsmarknaden får orimligt goda villkor i förhållande till andra, fattigare länders produktion. Den tar alltför lite klimat- och miljöhänsyn.

Sammanhållningspolitiken är inte lika enkel att hantera eftersom den har delar som vi menar är felaktiga och inte går åt rätt håll, men det finns också delar i den som är helt rimliga och till och med bra. Jag stöder det som Marie Granlund från Socialdemokraterna sade, nämligen att utgångspunkten för allt detta måste vara att vi inte bidrar till att föra över mer makt till EU. Där har vi kommissionen och EU-parlamentet. Det finns aktörer inom Europeiska unionen som försöker använda både den ekonomiska krisen och de nuvarande förhandlingarna för att tillskansa sig mer makt. En tydlig smärtgräns är att ge upp den svenska positionen att flerårsbudgeten ska tas med enhällighet även i framtiden. Jag kan inte tänka mig att Vänsterpartiet skulle acceptera det som ett förhandlingsresultat nästan oavsett vad det skulle innebära i övrigt.

När det gäller skatter har vi varit positiva till idén om en skatt på finansiella transaktioner men alltmör övergivit den positionen i förhållande till det förslag som nu diskuteras och som de elva länderna är beredda att gå vidare med. Det är inte i närheten av vad Vänsterpartiet hade föredragit. Vi kommer att fortsätta att arbeta för en internationell skatt på finansiella transaktioner. Men vi stöder en position som innebär att man i dagsläget inte ger EU möjlighet att tillskansa sig egna medel genom en sådan skatt.

Jag har en fråga innan jag avslutar helt. Den handlar om det som statsministern sade om nästa års budget och gäller både åtaganden och

betalningar. Åtagandena kan vara av en viss storlek. Men den svenska EU-medlemsavgiften avgörs inte av detta utan av de betalningar som ska ske och som kan vara av äldre datum.

Rimligtvis har väl dessa betalningar någon gång haft ett upphov i ett åtagande som har budgeterats. Då borde det rimligtvis finnas pengar, eller har de pengarna försvunnit på vägen? Detta är en kunskapsfråga. För mig lät det som ett resonemang som haltade, eftersom jag antar att betalningarna inte har uppstått ur intet.

Uppslutningen i riksdagen är stark. Jag är säker på att uppslutningen bland svenska folket är stark för att vi inte ska ha en expanderande EU-budget och att den svenska EU-avgiften inte ska öka. Jag är också glad över att statsministern, i likhet med EU-ministern häromdagen, säger: Hellre bra än snabbt.

Det är viktigare att vi får ett resultat som är så nära i överstämmelse med de svenska positionerna som möjligt än att vi nödvändigtvis får ett resultat på fredag. Den positionen vill jag mycket starkt understödja.

Anf. 13 DÉSIRÉE PETHRUS (KD):

Ordförande! Tack, statsministern, för föredragningen. De ingångsvärden som statsministern här har redovisat är oerhört viktiga. Det visar på komplexiteten av hur vi på ett enkelt sätt ska kunna redovisa för medborgarna hur slutsumman för EU-avgiften ska se ut. Vi har pengar som först ska gå in. Sedan går de tillbaka i olika stöd och bidrag till Sverige, som statsministern sade, beroende på gleshetskriterier och annat. Därefter får vi ofta återbetalningar av pengar som inte har använts, har jag förstått, alltså pengar som kommer tillbaka.

Vad slutsumman blir är för skattebetalarna inte alltid så lätt att se och inte heller för oss att redovisa. Inriktningen när det gäller restriktivitet är viktig. Men med de utgifter man har ska de ha incitament att skapa något positivt för alla oss EU-medborgare. Här måste man titta på syftet med EU-budgeten. Det är att bidra till en gemenskap inom EU, en ekonomisk zon, som är värdefull för Sverige. Vi måste därför hålla ihop och bekämpa krisen. Det måste vara utgångspunkten i budgeten som jag ser det.

I herdabrevet, som det heter när ordföranden skickar inbjudan till de olika ländernas statsministrar, skriver Herman Van Rompuy att det är skadligt för EU om vi nu inte kommer överens om en budget. Jag tycker att den frågan bör betonas. Statsministern nämnde lite grann om det.

Vi ska arbeta för krishantering. Vi ska rädda länder som Grekland. Vi ska stärka förtroendet för EU:s institutioner. Vi ska visa att EU är en stark ekonomisk maktzon. Det är väldigt viktigt. Därför blev jag mycket glad när jag såg att Birgitta Ohlsson i Svenska Dagbladet i dag uttryckte att det verkar finnas en vilja att komma till en lösning i helgen och att vi inte behöver skjuta upp det till nästa år.

Frågan är om det räcker med det som regeringen nu har sagt. Syftet med EU:s budget, säger regeringen, är att öka konkurrenskraften, tillväxten och sysselsättningen i Europa. Det är det som nu alla länder måste svara upp till i budgeten.

Hur viktigt anser statsministern att det är för marknaden, och för att lugna marknaden, att komma överens i helgen? Ni kommer ju att sitta där och svettas ganska länge. Jag vet inte om ni ger upp på söndagen. Annars blir det i februari. Hur ser statsministern på att komma överens nu?

2012/13:11
21 november

Anf. 14 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Apropå Lars Ohlys referens till att spelplanen ändrats är tanken att vi löpande återförankrar mot EU-nämnden under det att förhandlingarna sker på ett sätt som vi har använt vid andra tillfällen när vi ser en utveckling i förhandlingar. Här finns möjligheter att vi ringer hemåt till EU-nämnden, om jag får uttrycka det så, och berättar hur positionerna rör sig.

Det är svårt att utifrån Van Rompuys herdabrev berätta för nämnden när det så att säga hettar till. Tanken är, som jag har förstått det, att i morgon kväll, förmodligen ganska sent, läggs ytterligare ett ordförandeförslag fram. Utifrån detta ordförandeförslag ska vi sedan göra en analys på svenskt utfall, och därefter börjar det, höll jag på att säga. Huruvida det går över till natten till fredag eller att vi går till start med detta fredag och snarare in till natt mot lördag vet jag inte. Det lär vi få se. Det är sättet att förankra. Spelplanen kommer att ändras efter hand.

Givet Vänsterpartiets syn på utrikes- och säkerhetspolitiken och kritik som är känd sedan tidigare kan jag förstå Lars Ohlys invändning. När det gäller resurserna till det globala Europa begränsas det trots allt till 6 procent av det samlade budgetåtagandet.

Skillnaderna mellan utbetalningar och åtaganden är bara en del av det som gör det hela så komplicerat. Det är rätt som Lars Ohly säger att det har funnits åtaganden som man helt enkelt inte inom det budgetåret har låtit falla ut till betalning. Här får man påminna om hur EU:s budgetsystem fungerar och hur det skiljer sig från det i Sverige. Vi antar en sju-årsbudget. EU i sig har låneförbud. EU kan inte övertrassera, utan det gäller att hålla sig till de pengar man får.

Ordningen är den att man betalar via förhandlingarnas utfall på olika medlemsstater. Då är det inte själva åtagandet i sig vi betalar utan det som fallit ut till betalning. Det gör att om man har haft ett åtagande på 100 men bara 50 faller ut till betalning är det bara de 50 som fördelas på medlemsländerna. Här har funnits år då alla åtaganden inte fallit ut och där medlemsstater som Sverige inte har betalat så mycket som vi annars skulle ha betalat. Nu har jag aldrig hört Sveriges riksdag beklaga sig över detta, utan det har helt enkelt blivit så att vi inte har betalat så mycket som vi trodde att det skulle komma att bli.

Problemet är att systemet möjliggör – det är det som kallas för RAL – att man dröjer och senarelägger betalningarna i förhållande till det som först varit tänkt, till och med över från en budgetperiod till en annan. Enligt de beräkningar vi nu har är den så kallade RAL:en i slutet av nästa år uppe i över 200 miljarder euro. Det är mer än hela årsbudgeten för hela EU som ligger kvar i icke utfallna betalningar. Var och när dessa betalningar faller ut är i grunden hur avgörande som helst för vad den svenska medlemsavgiften blir. Därför måste man ha med denna RAL, som det kallas, i förhandlingarna.

Britterna till exempel diskuterar inte ens åtaganden. Hela deras förhandling är bara att tala om betalningar. Så fort man talar med briter måste man inse att de inte ens talar om åtaganden. De talar om betalningar. Det är logiskt, eftersom det är det som budgetmässigt faller på riksdagens bord. Detta gör det så svårt. Man måste föra en diskussion. Hur stor får RAL bli? Hur långt i framtiden får man skjuta det? Får man lägga tak

på detta? Får man ha särskilda paragrafer som säger att efter ett visst antal år får åtagandet anses förbrukat?

Det är sådana strukturdiskussioner som kommer att komma upp mitt i natten. Det spelar jättestor roll för utfallet. Det är därför jag säger att vi inte ens nu, snart i slutet av november, kan berätta vad Sveriges medlemsavgift i EU är för 2012, och det beror just på det jag nu har sagt. Det ligger någonstans på 32,3 upp mot 33 miljarder. Det hänger alltså ihop med det jag nu har sagt.

Sedan tror jag att det som kallas för marknadsbedömningar och marknadsbevakning av EU nog egentligen mer har handlat om eurogrupens behandling av Grekland i går samt vad som sker med banktillsynen i december. Jag tror att det finns full förståelse för detta. Det har hänt förut, som har påpekats här tidigare, att man inte på första försöket har klarat av att komma överens om en sjuårsbudget.

Jag noterade också vad Van Rompuy skrev. Han är ordförande. Han ska skriva att det är allvar nu och att vi måste komma överens och ta ansvar. Det är klart att vi ska försöka göra det. Men det går också att ta det senare om det inte går nu. Precis som Lars Ohly sade har i varje fall jag tålamod att vänta tills det blir bra snarare än att det är bråttom att komma hem. Det kommer att vara min attityd och tydligen också många andras. Jag vet inte riktigt var den smärtgränsen går rent tidsmässigt den här helgen. Det får vi väl se.

I den meningen tror jag inte att vi behöver känna det som ett marknadsstryck. För en lång rad länder är det väldigt viktigt att få besked. Det handlar om stora flöden och stora resurser, och det finns risk för fördröjningar som de är väldigt nervösa för. Man brukar säga, och det är nog sant, att de som nettobidragsmässigt får ut pengar ur EU:s budget är mer måna om att vi kommer överens än vi som är med och i högre utsträckning betalar. Det kan vi också komma ihåg när vi sedan ska väga ihop de olika intressenterna.

Några marknadsreaktioner av det slaget förutser jag inte kopplade till detta. Det kan bli en förskjutning in på det nya året även om vi ska försöka undvika det.

Anf. 15 MARIE GRANLUND (S):

Ordförande! Tack, statsministern, för ytterligare redogörelser inför kommande toppmöte.

Statsministern har använt mycket tid till att förklara att det är komplicerade förhandlingar. Det är det verkligen. Det är ett bekymmersamt läge i Europa som självklart inte gör någonting lättare.

Det är ingen nyhet att många länder står långt ifrån varandra. Frankrike brinner för sitt jordbruksstöd – det är mer eller mindre omöjligt att bli president i Frankrike utan att garantera det i val – som går från oss i norr som är nettobetalar. Man har tidigare lyckats förhandla sig till en rabatt, lyckats förhandla sig till Östersjöstöd. Det var inte alls någon självklarhet vid den tidpunkten när Göran Persson lyckades med det.

Nu känns det lite grann som att statsministern försöker spela ned förväntningarna, antingen för att statsministern tror att det kommer att gå åt skogen eller, om det inte gör det, för att statsministern vill få det att framstå som att det var mycket svårt, men han lyckades. Det är mänskligt.

2012/13:11
21 november

Jag känner stor oro för den svenska rabatten. Jag känner inte riktigt att statsministern säger det jag vill höra, att vi ska slåss till mer eller mindre vilket pris som helst för att vi inte ska vara större nettobetalare. Att avgiften kan behöva öka beroende på att vår bruttonationalprodukt ökar är en sak, men relationen, proportionerna, är en helt annan sak. Jag skulle gärna vilja att statsministern redogjorde för hur han hittills har slagits för den svenska rabatten.

Det är uppenbart att andra länder har varit mer framgångsrika, till exempel Storbritannien, men också andra länder. Man undrar lite varför Sverige ska straffas på det sättet. Det känns inte som att vi har varit goda förhandlare i detta. Det skulle jag gärna vilja att statsministern utvecklade.

Statsministern nämnde att åtagandesidan är ett jätteproblem och hur man ska kunna skriva av det. Det finns en solnedgångsparagraf som inte används, om jag har förstått det hela rätt. Det vore verkligen något för statsministern att lyfta fram i förhandlingarna, att föra fram att man bör använda den paragraf man beslutat om att vi ska ha.

Anf. 16 PEDER WACHTMEISTER (M):

Herr ordförande! Tack, statsministern! Det är lätt att säga att det var bättre förr. EU-15 var en liten familj som förhandlade. Då var vi fler nettobidragsgivare än mottagare. Det är egentligen bara att säga till statsministern: Lycka till!

Om vi går in på forskning, innovation och teknisk utveckling finns en siffra på 152 miljarder och en ruta med en massa kryss. Det går väl inte att fördela pengarna vid sittande bord, men man kan fråga sig om det blir nominella pengar av detta.

Ibland har man förmågan att blåsa upp summan, men sedan blir det i verkligheten inte några nya pengar till innovation, utveckling och forskning.

Anf. 17 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Dels vill jag inskräpa det som Marie Granlund sade: Vad är det som är uppenbart för andra när de betraktar Sverige? Jo, att svensk ekonomi går starkare än andra, det vill säga att vi har en bni-faktor här. Det är den enskilt tyngsta förklarande delen av hur inkomsterna tas in till EU. Sverige har haft högre tillväxttakt och högre bni-utveckling och får därmed räkna med att få lite högre avgift. Det ska vi minnas.

Varför tycker man då möjligen att Sverige mindre än andra förtjänar en rabatt? Därför att de tycker att vi verkar ha det ganska bra. I ljuset av hur ekonomiskt trångt många andra sitter, med större underskott och i svårare skuldsituation än vad vi har är det detta man tar till intäkt för att föra fram den positionen.

Men jag har inte sagt att vi är nöjda med detta. Jag är inte här för att redovisa slutet på en förhandling. Jag är här för att redovisa början på en förhandling. Vi får väl helt enkelt återkomma till var vi sedan till slut har landat. Alla statsministrar som har varit med om detta före mig har säkert gjort det med ungefär den utgångspunkten.

Det är riktigt att det finns en konstruktion där man tänker sig att man efter en viss tid avslutar åtaganden som inte har fallit ut till betalningar.

Det kommer vi att framföra som en svensk position, att vi tycker att man ska göra det. Det ökar förutsägbarheten i våra eventuella medlemsavgiftsbetalningar.

Jag kan dock redovisa för nämnden att det finns många andra som tycker att det är helt oacceptabelt. De anser att varje åtagande fastställt i en budget innebär ett löfte som sedan ska falla ut. Jag bara redovisar vad andra länder tycker, och jag vet att jag kommer att få höra detta. Det finns till och med ett förslag om en tvåårsgräns.

När det gäller Peder Wachtmeisters fråga finns det, som nämndes, under konkurrenskraft och tillväxt 152 miljarder – det är första boxen, som det heter. Där finns betydande ökningspåslag. Det var det jag sade, alltså att i ljuset av att det är fråga om stora volymer finns det även mycket sådant som vi tycker är bra. Det finns anledning att tro att en del av det kan bli väl använda pengar om det ger ett europeiskt mervärde. Men en del av det har vi också varit kritiska mot.

Jag vill redovisa att vi kommer att få sådana diskussioner, till exempel när det gäller forskningsresurser. Märk väl att vi på riksdagens bord har lagt en forskningsproposition där vi har våra egna nationella forskningsresurser. Det gör alla länder. Nu talar vi om europeiska resurser till forskning, och då handlar det alltså mer om gränsöverskridande forskning. Vi tycker att det ska tillföra ett europeiskt mervärde, för annars kan man misstänka att det finns länder som tänker: Vi kan slippa att betala lite av våra forskningsresurser och så får vi Europapengarna i stället. Det måste alltså tillföra ett europeiskt mervärde, och vi tycker att det ska finnas ett excellenskriterium. Man ska kunna visa att det är god, framstående forskning som detta finansierar.

Jag kan redovisa för nämnden att många länder tycker att man ska urholka det, för de har noterat att excellenskriterierna gör att en mängd länder inte får ta del av de gemensamma resurserna. Därför tycker de att man ska sänka kraven så att också de kan få pengar.

Jag kommer att hävda att det är en felaktig inriktning. Det spelar alltså roll hur man utformar och använder resurserna. För att vara helt ärlig och rak: Vi tror att boxen skulle kunna gå ned ytterligare något när vi går tillbaka till vår första position, det vill säga att försöka få ned totalvolymerna. Jag kommer att framföra att här finns ytterligare en möjlighet att gå ned något. Det gäller också andra områden, vilket jag har redovisat, för att försöka komma ned till de lägre nivåer där jag tror att familjen av nettobidragsgivare trots allt finns.

Anf. 18 HELENA LEANDER (MP):

Det blir alltid lite tokigt när man har spelarbyte mitt i matchen. Jag får helt enkelt hänvisa till det Ulf Holm sade, som jag utgår från var väldigt klokt.

Anf. 19 ORDFÖRANDEN:

Även Lars Ohly har begärt ordet, och jag antar att det handlar om inställningen till det hela.

Anf. 20 LARS OHLY (V):

Det handlar om det som ska benämnas RAL, det vill säga betalningar som uppstår relativt långt efter det att man har gjort åtaganden. Precis

2012/13:11
21 november

som i förhandlingarna och diskussionerna i övrigt säger regeringen bra saker. Jag tycker att man gärna kan gå på tvåårslinjen; ju hårdare desto bättre och ju mer förutsägbarhet, desto bättre. Detta är naturligtvis orimligt sett i förhållande till hur vi behandlar den svenska budgeten i riksdagen till exempel. I nuläget är vi inte säkra på hur stor del av den budgeten som kommer att gå till EU-medlemsavgiften, och det är egentligen inte riktigt hållbart.

Under hela processen har regeringen sagt bra saker. Problemet är att det vi fått redovisat för oss inte i någon större utsträckning har inneburit att vi känt att den möjliga kompromissen har kommit närmare den svenska ståndpunkten. Min oro har nog snarare gällt att jag har känt att spelet lett till att den svenska positionen i vissa delar körs över eller åtminstone att den svenska positionen känns mer främmande som ett slutligt resultat av förhandlingarna.

Jag vill bara upprepa det som jag sade i fredags när EU-minister Birgitta Ohlsson var här. Det finns ingen automatik i att det stöd som regeringen känner och ska känna inför en mycket hård förhandlingsposition övergår i ett stöd till ett förhandlingsresultat. Vi gör vår bedömning, och det som hittills har redovisats är oerhört långt från vad som skulle vara acceptabelt för Vänsterpartiets del.

Anf. 21 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Jag är fullständigt övertygad om att nämndens olika partier kommer att göra utvärderingar av resultatet. Jag kommer också i återrapporteringen att redogöra för, om det har varit möjligt att komma överens, hur de olika utgångspunkterna har sett ut.

Det finns en sak som komplicerar RAL. Återigen: Vi avser att framföra att det ska finnas ett slutdatum, för som jag har nämnt är det mycket stora resurser vi talar om. Ibland finns det juridiska komplikationer och ingångna avtal som löpande över tid utfaller till betalning, ungefär som när man bygger en bro och bestämmer sig för att det tar fem år och sedan är det fortsatt betalningarna som styr, inte själva åtagandet. Det kan vara en invändning, att så kan man inte agera när det gäller den typen. Här tog jag bara ett exempel.

Som med så mycket annat är det djupt komplicerat också juridiskt när man går igenom RAL-konstruktionen. Jag håller helt med om att den inte liknar någonting som vi har jobbat med utifrån svenska förhållanden. Men säg inte det för högt. Jag vet nämligen vad svaret då blir från EU:s gemensamma institutioner: Ja, just det – vi säger ju att vi ska få egna pengar så att vi inte behöver sitta med denna märkliga konstruktion. Då har vi invändningar också mot det.

RAL är en realitet, och den kommer som sagt att betyda mycket eftersom den styr så mycket av slutsatserna i nettopositionerna för oss och för de andra nettobidragsgivarna.

Anf. 22 SVEN BRITTON (S):

Det verkar som om vi alla är överens om en sak i alla fall, nämligen att det blir svåra förhandlingar. Därför skulle jag vilja önska statsministern mod och styrka inför den kommande helgen.

Jag har en liten fundering. Vi talar mycket om solidaritet och att vi från svensk sida och som nettobetalare ska vara solidariska med de andra länderna. Det är rätt.

Men jag tycker att det skulle vara bra om statsministern också kunde föra fram att det är viktigt med solidaritet inom varje land. Det finns rika länder som inte hjälper sina egna medborgare och regioner. Jag tycker att man kan kasta in det i förhandlingarna, att det är en utgångspunkt som vi ser som viktig.

Anf. 24 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M):

Herr ordförande! Det handlar om vissa länder – vi kommer att nämna det eftersom det finns en rubrik om asyl- och migrationspolitik – inte minst i det Europa nära Syrien som vi nu lever i. Man kan konstatera att asylflödena ser oerhört olika ut för olika länder. Vi har tidigare sagt att vi inte tycker att det ska vara ett utfall av lägre ambitioner än vad som egentligen borde vara i enlighet med Genèvekonventionen. Om man har sämre mottagningsfaciliteter innebär det att länder inte tar sitt ansvar när det gäller asylflöden. Där står Sverige ut som ett exempel på motsatsen. Inom länder och mellan länder – den typen av aspekter kommer att komma upp.

Apropå detta ska jag också ange solidaritet och hur mycket det kan komma att betyda. Vi har en annan intressant diskussion där: Det finns ett så kallat tak inskrivet för hur mycket ett land – alldeles oavsett hur mycket man faller ut rätt i kriterier – kan få som andel av bnp. Jag tror att det är 2,4 procent.

De länder som huvudsakligen berörs är våra baltiska vänner. Detta är betydelsefullt. De kommer i princip att tycka att det allt överskuggande är att det taket höjs. Det är ett tak som biter för våra baltiska vänner, apropå hur olika utgångspunkterna kommer att vara. Det är realiteten, och det kan vi se i vår närhet. Mycket av EU-stödet, förutom de stora ansträngningar de själva har gjort med reformer och umbäranden som befolkningen har burit, och mycket stora nettoflöden av EU-resurser går in i de baltiska länderna. Det är klart att det spelar jättestor roll på andra sidan Östersjön, apropå solidaritet i arbetet.

Anf. 25 ORDFÖRANDEN:

Då vill jag med tillfredsställelse konstatera att regeringen avser att återkomma för det fall att positionerna förändras, när eller om så sker.

Det vi nu har att förhålla oss till är regeringens ståndpunkt. Det är en beslutspunkt för EU-nämnden. Där har jag egentligen bara noterat en som jag själv uppfattar ganska klockren avvikande mening, nämligen från Lars Ohly och Vänsterpartiet beträffande det globala Europa.

I övrigt har jag mer uppfattat det som villkorade avvikande meningar. I den händelse saker och ting rör på sig i fel riktning förbehåller man sig rätten att då återkomma med avvikande mening. Är det korrekt? Jag ställer frågan rakt till såväl Sverigedemokraterna som Vänsterpartiet.

2012/13:11
21 november

Anf. 26 JOHNNY SKALIN (SD):

Vår hållning är att om man inte lyckas med förhandlingarna plockar man fram vetokortet. Det gör man på kommande toppmöte. Det är vår utgångspunkt.

Anf. 27 ORDFÖRANDEN:

Just det, men jag förstår att man accepterar ståndpunkterna som de nu föreligger.

Jag kan därmed konstatera att det finns stöd för regeringens ståndpunkt i ärendet.

Jag tackar statsministern med medarbetare för i dag.

Innehållsförteckning

2012/13:11
21 november

1 § Europeiska rådet.....	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN.....	1
Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	1
Anf. 3 MARIE GRANLUND (S).....	4
Anf. 4 GUSTAV BLIX (M)	5
Anf. 5 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	6
Anf. 6 Andre vice talman ULF HOLM (MP).....	9
Anf. 7 ORDFÖRANDEN.....	10
Anf. 8 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	10
Anf. 9 PER ÅSLING (C).....	12
Anf. 10 JOHNNY SKALIN (SD).....	12
Anf. 11 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	14
Anf. 12 LARS OHLY (V)	15
Anf. 13 DÉSIÉE PETHRUS (KD)	17
Anf. 14 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	18
Anf. 15 MARIE GRANLUND (S).....	19
Anf. 16 PEDER WACHTMEISTER (M)	20
Anf. 17 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	20
Anf. 18 HELENA LEANDER (MP).....	21
Anf. 19 ORDFÖRANDEN.....	21
Anf. 20 LARS OHLY (V)	21
Anf. 21 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	22
Anf. 22 SVEN BRITTON (S)	22
Anf. 23 SUSANNA HABY (M).....	23
Anf. 24 Statsminister FREDRIK REINFELDT (M)	23
Anf. 25 ORDFÖRANDEN.....	23
Anf. 26 JOHNNY SKALIN (SD).....	24
Anf. 27 ORDFÖRANDEN.....	24